

говитѣ думи, необюзданното му негодование противъ произволитѣ на властѣта, (важни сами по себе си, но съ значение раздухано до гигантски размѣри), заразяваше непобѣдимо и сборището. Гнѣвни викове: „Долу!“ се чрѣдахъ съ удобрителни възклицания: „Вѣрно!“ Наелектризуванъ сѣщо отъ омаята на това пламенно краснорѣчие, на тая великодушна защита на народнитѣ правдини и свобода, увлѣченъ отъ грѣмоноснитѣ удари нанасяни съ такава ловкостъ и жаръ на правителството, Кардашевъ се възхити и се опита даже да испляска съ ржѣ, но неможѣ да ги измъкне, та и свобода не би му дала за това движение пуховата възглавница.

Грѣмотевични ржкоплѣскания поздравихъ оратора, когато свърши.

Заговори нѣкой другъ, но слабогласенъ, и сухо.

— Ако да можахъ бихъ отишѣлъ още сега да стисна ржката на прѣдишния рѣдѣкъ трибунъ, какъвто не помня да съмъ чувалъ у насъ. Но кой е той? Гласѣтъ, като, че ми бѣше познатъ, но трѣбваше да видж лицето му. Въ всѣки случай, тоя човѣкъ ми сгрѣ сърдцето: азъ видѣхъ сила, духовна сила. Таяси ла е, която движи, люшка, възпламенява народнитѣ маси, вѣтърѣтъ; който расклаща талазитѣ на морето... Да, силата на живото слово, когато е подгрѣно отъ фанатизѣма за правдата, свободата, идеалитѣ.....

Той потърси Холски, за да го попита за оратора, но тѣлпата бѣше ги раздѣлила. Сегашниятъ ораторъ не го интересувахе.

Той попита единъ съсѣдъ.

— Карафинковъ! — отговори му съсѣдѣтъ.

— Кой Карафинковъ? Секретарѣтъ на Министерството на Вжтрѣшнитѣ дѣла?

— Да! — и съсѣдѣтъ фана да слуша новия ораторъ внимателно.

Кардашевъ не можеше да повѣрва ушитѣ си.